

Děda ale neochvějně pokračoval v cestě do středu města. Musím říci, že i já jsem byl naplněn zvědavostí, jak to asi vypadá na Václaváku. Abyste tomu rozuměl, Václavák je největší náměstí v Praze. Na druhou stranu musím říct, že i já ve své přítomnosti (a podle toho, co mi řekl děda, jsem si byl vědom, že se do ní zase budu moci vrátit), prožívám chvíle, kdy je mi jasné, že s naší civilizací je to přinejmenším nahnuté. Jsou to takové nepatrné okamžiky nějakého jasnozření, kdy mám pocit, jako bych do toho nějak viděl, a pak nutně cítím, že budoucnost může klidně vypadat tak, jak jsem ji v té chvíli měl před očima. Nijak růžová tedy nebyla. Procházeli jsme městem a nesetkali jsme se za celý den s žádnou známkou života. Když to říkám, uvědomuji si ten protimluv. Na druhé straně tu bujel život přímo zběsile. Všude z chodníků rašily rostliny a byly tu i vzrostlé stromy. Na každém kroku jsme se setkávali s expanzí života. Dalo se tušit, že uplyne pár let a ulice už nebudou ulicemi, domy zmizí a pohltí je země.

Nějak ve mně už nebylo místo pro nějakou lítost. Uvědomoval jsem si až příliš dobře, že to, co mám před očima, jsou nevyhnutelné následky lidské povahy. Měl jsem zato, že bude nejlepší s dědou si o tom promluvit, až se vrátíme. Bylo mi jasné, že znám věci, které on znát nemůže, a on ví zase o něčem, o čem nevím já. Najednou jsem si přál, abychom se už vrátili, ale on šel pořád dál a dál rozvalinami města.

A potom jsme uslyšeli hluk. Byly to zvuky jako by z nějakého staveniště. Slyšel jsem sbíječky a kompresory. Podívali jsme se s dědou na sebe a on, ještě než jsme vyrazili k místu, odkud se hluk ozýval, mi znovu připomenul, ať se rozhodně do ničeho nezapojuji.

Opatrně jsme se přibližovali k těm místům, odkud vycházely ty zvuky a najednou jsem už poznával ulice, které jsou nedaleko Václavského náměstí. Ty zvuky se tedy musely ozývat z Václaváku. A opravdu. Když jsme přišli až tam, uviděli jsme lidi ve stříbrných kombinézách, jak se pohybují po náměstí okolo obrovského otvoru, který byl přímo uprostřed Václaváku a nejspíš využili při jeho vyhloubení tunelu metra. Jenže tahle jáma byla nejméně tak desetkrát hlubší.

Když jsem se díval na pracující postavy a vůbec mi nebyl jasný smysl jejich činnosti. Na první pohled bylo zřejmé, že jediné, čemu se věnují, je prohlubování kráteru. Okolo se vršily hromady vyvezené hlíny a tu hlínu odváželi zase jiní do postranních ulic, jenže daleko to nešlo, protože po silnici se prostě už jezdit nedalo.

Čím déle jsem se na ně díval, tím bláznivější mi připadala jejich práce. Po nějaké době se děda otočil a posunkem mi dal najevo, že půjdeme. Když jsme byli dostatečně daleko, odvážil jsem se ho zeptat, co to bylo.

„Dábel se nudí. Nemá už lidi, kteří by mu sloužili, a teď se nudí.“ Zatvářil se tak, jako že se musím s tímhle vysvětlením spokojit.

Ještě chvíli jsme šli, ale potom se zastavil a řekl mi: „Nemá cenu se vracet pěšky. Tady se rozloučíme. Já tě vrátím tam, kam patříš a přijdu tě zase brzy navštívit. Čekej mě příští sobotu večer zase u babičky.“